

# **OXY - Gen**

Edgar van der Horst

© 2021 Edgar van der Horst / Uitgeverij U2pi

Titel: OXY-Gen

Auteur: Edgar van der Horst

Uitgeverij U2pi, Den Haag, [www.uitgeveriju2pi.nl](http://www.uitgeveriju2pi.nl)

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN 978 94 9324 016 2

NUR 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

# Betekenis 'vriendon'

Je hebt gezocht op het woord: vriendon.

**vrien·don** *zelfstandig naamwoord*

(*de; o; meervoud: vriendonnen; verkleinwoord: vriendontje*)

**1** vriend van onbekend geslacht: hij/zij/nij heeft een vriendon, een mens waarmee hij/zij/nij een relatie heeft.

**2** iemand met wie je een vriendschappelijke relatie hebt.



# Proloog

Stel je voor, er wordt een kind geboren.

Hoera, het is een jongentje! Of hoera, het een meisje! Of gewoon:  
hoera, het is een kindje!

Hoe noemen jullie hem, of haar? wordt er gevraagd.

We noemen **hem** Daan, we noemen **haar** Nilsa, of we noemen  
**hame** Dani!

De eerste tandjes komen door.

Heeft **hij** al tandjes? Heeft **zij** al tandjes? Heeft **nij** al tandjes?

Er ontstaan sociale contacten.

**Hij** is een vriend van mij. **Zij** is een vriendin van mij. **Nij** is een  
**vriendon** van mij.

Zo noemt mijn vriendin Selma mij altijd.

Uit; Dani, My book of Life



# 1

Washington DC, donderdag 15 september 2022

Dokter Bjarne Henderson stapte voldaan achterin de klaarstaande limousine met chauffeur, die het Witte Huis voor hem had geregeld. Hij vroeg zich af of de benevelde toestand waarin hij zich dacht te bevinden, kwam door de twee glazen champagne die hij genuttigd had of dat zijn vermoeidheid een rol speelde. Speeches aanhoren, toasten op het verslaan van het Virus, toasten op goede gezondheid, op de toekomst, dankbetuigingen aannemen... allemaal indrukken die een spoor in het brein hadden achtergelaten en die de helderheid van de zonnige middag in Washington DC een beetje vertroebelden.

‘Goedemiddag dokter. Ik ben James. Waar kan ik u naar toe brengen?’ vroeg de compleet zwartgeklede chauffeur, die via de achteruitkijkspiegel oogcontact met hem zocht. Dokter Henderson moest zijn spontane ingeving om ‘*naar het vliegveld!*’ te roepen, snel inslikken. Een eigenschap die hij de afgelopen jaren goed onder de knie had gekregen. De vele vragen, meestal van de pers, die hij de afgelopen jaren had gekregen, hadden hem regelmatig gedwongen om van zijn van nature spontane beantwoordingswijze af te zien. Het ging niet alleen om de waarheid, maar al te vaak ook om loyaliteit en politieke standpunten. Dit conflicteerde nogal eens met elkaar. Bij elk aspect van het *managen* van de pandemie leek het wel of de woordkeuze minstens zo belangrijk was

als de boodschap zelf. *Thank God* was dat hoofdstuk nu afgesloten.

‘Naar Princeton, New Jersey graag.’ Het kon niet anders. Ondanks zijn vermoeide toestand wist hij dat hij nog iets belangrijks te doen had: een bezoekje aan Peter Crammer. De oud-gouverneur van New Jersey was niet bij de plechtigheden in het witte Huis aanwezig geweest. Henderson had hem er graag bij gehad. Het was hem na zo’n drie maanden nog steeds niet helemaal duidelijk hoe Gouverneur Crammer in diskrediet was gebracht. De maanden voor zijn gedwongen aftreden was Peter Crammer getransformeerd tot de allerbeste crisismanager in de hele Verenigde Staten. Mede door zijn kordate optreden had het Virus in zijn staat weinig kansen gehad. Het was des te schokkender geweest dat de Gouverneur zijn taken, gedwongen en volledig onverwacht, had moeten neerleggen.

Voordat Peter Crammer als gouverneur van het toneel verdwenen was, hadden ze twee keer met elkaar contact gehad. Dokter Henderson was onder de indruk geweest van de verschillende aspecten van het leiderschap van Crammer. Dossierkennis ging bij Crammer hand in hand met taak-uitvoering, delegeren, helder communiceren en persoonlijke betrokkenheid bij zijn burgers. Vooral dat laatste had indruk op hem gemaakt. Helaas waren deze eigenschappen bij diegene die hij de afgelopen jaren geadviseerd had vaak ver te zoeken. Hij realiseerde zich op dit moment maar al te goed dat hij een goede beslissing had genomen om zijn bezoek aan de oud-gouverneur pas na de plechtigheden te plannen. Andersom zou het zeker een uitputtingsslag zijn geworden. Nu zag hij het meer als een soort afsluiting.



Dokter Henderson keek op en zag dat zijn gedachten hem al even bezig hadden gehouden. De chauffeur was de Highway 95 richting het noorden al opgedraaid. Hij zag de skyline van Baltimore voor zich. Nou ja, skyline was wat overdreven in vergelijking met de stad die, zowel voor hem als voor het land, zoveel betekend had in het verleden: Philadelphia. Hij was er opgegroeid en had voornamelijk fijne herinneringen aan de prachtige stad. Hoe vaak was hij niet langs de Liberty Bell gelopen, van huis richting *University City*. Hij had er gestudeerd en stages gelopen in het *Childrens Hospital of Philadelphia*. Musea, zoals het *Philadelphia museum of Art*, had hij bezocht. Talloze keren had hij de dieren in *The Zoo* bekeken.

Bij Wilmington zou de chauffeur rechts aanhouden en in New Jersey zijn weg over de beroemde Turnpike vervolgen. Hij voelde zich nog steeds het meest thuis in *Philly*, de hoofdstad van Pennsylvania. Alleen vorig jaar was er een moment geweest dat hij het geen probleem had gevonden als de staten Pennsylvania en New Jersey, al eeuwenlang gescheiden door de Delaware River, dat niet waren geweest. Pennsylvania had, zeer tegen zijn zin in, gekozen voor een andere strategie in de strijd tegen het Virus. Hij had zich heftig verzet tegen de strategiedifferentiatie tussen de verschillende staten binnen de VS. Alleen omdat er een rivier tussen twee zeer dicht bevolkte gebieden lag, rechtvaardigde dit nog niet een verschillend beleid ten aanzien van epidemie-bestrijding. Hij merkte dat hij er zich nu nog weer over op zat te winden. Alsof de Hudson River tussen New Jersey en New York een andere barrière was dan de Delaware River tussen New Jersey en Pennsylvania. Politiek is ondoorgrondelijk, bedacht hij zich.

De limousine bleef op de linkerbaan, daar waar hij verwacht had dat de chauffeur rechts de Delaware Turnpike richting New Jersey zou gaan volgen. *Vreemd.*

‘James, gaan we wel de goede richting op?’ vroeg Henderson.

‘Op de Turnpike staat een lange file vanwege een ongeluk, meneer Henderson. Het leek me verstandiger om de zuidoostelijke rondweg om Philadelphia te nemen.’

‘Ahh, ok, goed plan,’ zei Henderson een beetje schor. ‘Ik verheug me nu al op de skyline van Philadelphia!’

In de borstzak van zijn colbert trilde zijn telefoon. Hij zag een onbekend nummer op de display en drukte het weg. *Als het belangrijk is bellen ze nog wel een keer.* Hij opende een nieuwsapp en scrolde even door het laatste nieuws. Links bovenin stonden naast het actuele weer in de regio van de smartphone meestal ook de filemeldingen. Aantal files en aantal kilometers en tijdvertraging. *Vreemd. Nul files terwijl de Turnpike wel muurvast moet staan.* Hij wilde net op het icoontje drukken voor nadere informatie, toen er weer gebeld werd. Met schorre stem nam hij op: ‘Ja?’

‘Dokter Henderson! U spreekt met Sandy Crammer, dochter van Gouverneur Crammer.’

‘Hallo, Sandy! Hoe gaat het met je?’

‘Dank u, goed, goed...en met u?’

‘Goed. Ik ben op weg naar je vader, zie ik jou daar ook?’ Dokter Henderson wachtte op een antwoord, maar na een aarzelende stilte zei Sandy: ‘Dokter, ik weet niet hoe ik u dit moet zeggen, maar mijn vader kan u niet, of in ieder geval nog niet, ontvangen. Hij zou al terug moeten zijn van zijn visuitstapje, maar dat is hij

niet. Ik kan hem op dit moment ook niet bereiken, maar hij stuurde me een sms met de vraag om u te bellen.'

Dokter Henderson wist dat de gouverneur een fanatiek vliegvisser was. Beide keren dat ze elkaar ontmoet hadden, was het vliegvissen ter sprake gekomen. Wat had hij ook weer gezegd? Het rustgevende geluid van kabbelend water is samen met het sissende geluid van de sim opwindend en kalmerend tegelijk. Zoiets. En dat hij graag alleen ging vissen, omdat anders het evenwicht tussen die opwinding en kalmering verdwenen was. Tijdens een van die twee gesprekken was Sandy kort aanwezig geweest. Hij herinnerde zich haar vaag. Sandy was, zo herinnerde hij zich, kinder-psychologe in een ziekenhuis ergens in New Jersey.

'Ik bel u op als ik meer weet, en of u dan toch langs kan komen. Is dat goed?'

'Maar ik ben al onderweg, Sandy.'

'Dokter, waar bent u dan?' vroeg Sandy. Dokter Henderson ging wat rechtop zitten en vroeg zich af of hij zich de trilling in de stem van Sandy verbeeldde of dat die echt was.

'Hoe bedoel je, Sandy? Ik zit in een White House Limo op de snelweg 95 richting Philadelphia. We moeten geloof ik omrijden vanwege één of ander ongeluk op de Turnpike.'

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn.

'Dokter. Ik bel u zo terug, okay?'

## 2

Rotterdam, 2003

Daan en Nilsa leerden elkaar kennen in het voorjaar van 2003, in het Erasmus Medisch Centrum in Rotterdam. Het was op zijn minst, om het maar zo te noemen, een niet alledaagse kennismaking geweest.

Daan was al een paar jaar een gepassioneerde ambulancechauffeur in de regio Rotterdam-Zuid. Zoals gebruikelijk in Nederland, was Daan naast ambulancechauffeur ook opgeleid verpleger. Toen hij vorig jaar in contact was gekomen met een griepvirus had hem dit langere tijd gevelde. Hij was besmet geraakt via iemand die bij een verkeersongeluk gewond was geraakt en die hij in zijn ambulance naar de EHBO-afdeling van het Erasmus MC had vervoerd. Daan had geknokt voor zijn leven. Het was in dit ziekenhuis dat hij vele dagen had doorgebracht. Hij was eerst opgenomen geweest op de normale verpleegafdeling, maar langzamerhand was zijn longcapaciteit verder achteruitgegaan.

Nilsa was in het begin van zijn ziekenhuisopname als een soort engel in zijn buurt geweest. Ze was in dat voorjaar als stagiaire vanuit haar geboorteland Denemarken in het Erasmus MC beland. Ze had, vond hij, prachtige blauwe ogen die hem boven het mondneus masker elke dag hoopgevend aankeken. De vonk was direct overgeslagen en ze leerden elkaar daarna al snel wat beter kennen. In het Engels communiceerden ze met elkaar en lachen was universeel. Eén keer hadden ze zo hard gelachen dat het

mondkapje van Nilsa half afgevlogen was. Heel kort slechts had hij daardoor haar rode lippen gezien. Ondanks dat hij behoorlijk ziek was, voelde hij zich gelijk opgewonden. De intensiteit van dat gevoel was met geen pen te beschrijven.

De volgende dag bleek echter dat hij naar de intensive-care-afdeling moest en dat hij daar, via intubatie, adempulp kreeg. Hij zag Nilsa niet meer en raakte zelfs drie dagen in coma. Gelukkig had hij zich hersteld en mocht twee weken later van de ic-afdeling af. Hij had vurig gehoopt Nilsa op de verpleegafdeling weer terug te zien. Ze was er echter niet. Van de zuster van dienst had hij al snel te horen gekregen dat ook Nilsa besmet was geraakt, ondanks de strenge maatregelen in het ziekenhuis. De zuster van dienst had fijntjes opgemerkt dat Nilsa mogelijk buiten het ziekenhuis niet zo voorzichtig was geweest als erbinen. Daan wist dat dat onzin was, omdat er buiten het ziekenhuis bijna geen besmettingen waren. Daan moest terugdenken aan de rode lippen. Had hij haar aangestoken?

### 3

Philadelphia, 15 september 2022

‘Ja!?’ was het wat verwachtingsvolle eerste woord dat Dokter Henderson kon uitbrengen, toen hij zijn telefoon via de groene opname button weer in werking stelde. Het was vijf minuten stil geweest voor zijn ringtone meldde dat iemand met hem wilde spreken. Kijkend langs chauffeur James, zag hij vaag in de verte de eerste wolkenkrabbers van Philadelphia aan de horizon verschijnen.

‘Dokter Henderson, Sandy hier weer. Sorry dat ik u liet wachten, maar ik heb ondertussen gelukkig kort met mijn vader gesproken. Luister alstublieft goed naar wat ik u ga zeggen. Mijn vader wilde u over iets heel belangrijks spreken en ook ik zou bij dat gesprek aanwezig zijn. Omdat hij niemand vertrouwt in de regering wilde hij u laten afhalen, maar doordat hij vast kwam te zitten tijdens het vissen, is dat niet gelukt.’

Dokter Henderson kon het snelle relaas van Sandy moeilijk volgen, maar hij vertrouwde haar. Of beter gezegd, hij vertrouwde haar vader.

‘Dokter, papa zegt dat u zo snel mogelijk die limousine moet verlaten en het beste ergens naar toe kunt gaan waar zo weinig mogelijk mensen vanaf weten. Het kan zijn dat u de chauffeur niet kunt vertrouwen, maar daar moet u zelf achter zien te komen. Zodra u veilig ergens bent ondergedoken of weet waar u heen gaat,

kunt u het mij dan laten weten? We komen dan naar u toe. U heeft mijn nummer.'

Voor Henderson iets terug kon zeggen werd de verbinding verbroken. Dokter Henderson staaarde voor zich uit richting de opdoemende skyline. Hij verlegde de focus van zijn gezichtsveld naar de achteruitkijkspiegel in de staats-limousine. De ogen van de chauffeur waren op hem gericht.

'Alles in orde dokter?'

'Ehhh, jaja, dat was mijn dochter.....niets bijzonders.'

Henderson staaarde naar beneden. Zijn handen lagen in zijn schoot; zijn telefoon had hij nog vast...*Wat nu?*

De enige manier om erachter te komen of Sandy überhaupt bij zinnen was tijdens het telefoongesprek, was om de chauffeur nader uit te horen. Misschien klopte er iets niet met die omleiding en was het de bedoeling dat hij ergens anders heen zou worden gebracht. Hij keek recht naar de telefoon die via de gezichtsherkenning direct ontgrendelde. Als eerste stelde hij het geluid via een knopje aan de zijkant op *mute*. Snel opende hij daarna de nieuwsapp en keek rechtsboven naar het *traffic* icoontje. Hij drukte erop en scrolde vlug naar de 295N. *Geen file gemeld op de Turnpike*. Dokter Henderson schraapte zijn keel.

'Sir, was het een ongeluk op de Turnpike?'

'Hoe bedoelt u?'

'Nou ja, omdat we moeten omrijden?'

De chauffeur keek hem door de achteruitkijkspiegel wederom even aan. Onvriendelijke ogen, dacht dokter Henderson.

'Ja, zoiets, ik hoorde net op de radio dat het een lange file is. We hebben er goed aan gedaan de 95 te nemen.'

Tijdens zijn professionele loopbaan was dokter Henderson altijd voorzichtig geweest. Dat moest ook wel, want een kleine onachtzaamheid kon fatale gevolgen hebben. Eén keer was het niet goed gegaan. Hij moest daar nu even aan terugdenken. Door een kleine onachtzaamheid had hij in 2005 het SARS-virus opgelopen. Gelukkig was hem dat niet fataal geworden. Het had echter wel zijn sporen nagelaten. Regelmatig terugkerende bronchiale problemen en, zoals nu bijvoorbeeld, een zeer droge keel met bijbehorend schorre spraak. In gezelschap excuseerde hij zich dan soms met de mededeling dat Vishuddha hem bezocht. Niet Mambo nr. 5 maar Chakra nr.5.

‘Zeker, zeker, James’, antwoorde dokter Henderson zijn keel schrapend. Hij dacht razendsnel na over een mogelijkheid om de auto te kunnen verlaten, zonder dat James argwaan zou krijgen.

‘Zoals je hoort James, heb ik nogal last van mijn keel. Ik ben helaas mijn speciale pastilles vergeten. Ze liggen nog op het spreekgestoelte in het Witte Huis. Ik ben ze vergeten na mijn speech. Zou je bij de afslag na het vliegveld even de snelweg af kunnen gaan, ik weet daar in de buurt een apotheek die vast heeft wat ik nodig heb.’

‘Dokter, ik heb strikte orders u veilig af te leveren op uw bestemming. Tussen vertrek en aankomst ben ik voor u verantwoordelijk. Ik wil best even met u naar de apotheek rijden, ik blijf echter wel bij u in de buurt.’

*To protect and to serve*, dacht dokter Henderson. Sinds de *war on terror* was elke vorm van *überwachung* wel via die wet te rechtvaardigen.



‘Geen probleem!’ Antwoorde hij echter geveinsd opgewekt. Net voorbij het vliegveld wilde James de rondweg opdraaien om op Island Avenue bij een apotheek te stoppen.

‘Zou je de volgende afslag kunnen nemen James?’ vroeg Henderson. ‘Daar zit een CVS vlakbij de afslag, net voorbij het Wells Fargo Ice Hockey Centre. CVS heeft echt alles, geloof me.’

Dokter Henderson wist dat dat niet waar was. Sinds het einde van het vorige decennium had CVS zijn eigen verzekeringsafdeling voor ziektekosten. Een handigere manier om je eigen medicijnen aan de markt te brengen was er niet. Maar goed, nu was niet het juiste moment om principieel te zijn. Hij moest uit die auto en via die zogeheten *Drugstore* hoopte hij op een kans om dit te doen.

James draaide van Broad Street af de parkeerplaats van de apotheek op. Dokter Henderson wilde uitstappen, maar de deur bleek vergrendeld.

‘Wacht even, meneer, dan laat ik u uitstappen.’

James liep om de auto heen en opende de rechter-achterdeur van de limousine. Henderson was zich er ineens weer bewust van dat hij een soort van *overdressed* was. De zwarte formele kleding die hij nog aanhad na zijn bezoek aan het witte huis was hier een beetje misplaatst. Gezamenlijk liepen ze naar binnen om direct in de rij aan te sluiten voor de balie. De pastilles die Dokter Henderson nodig had waren weliswaar vrij verkrijgbaar, maar zelfs voor een vooraan-staande medische dokter was het nodig om een verklaring van persoonlijk gebruik te overleggen. De dokter had deze verklaring online al jaren geleden ingevuld en aan de balie volstond het inscannen van de QR-code in de gezondheidsapp.

Dokter Henderson voelde zijn maag rommelen en keek op zijn horloge. *Half vijf in de namiddag*. Het witte huis had wat lifflafjes rondgebracht. Van die kleine, op hamburgers lijkende snacks. Vooral de president was er gek op. ‘Kijk, een hamburger die je in een keer in je mond kunt stoppen,’ of ‘Ik heb zeker 6 of 7 hamburgers gehad vandaag,’ waren *oneliners* die de president meermaals achter elkaar oreerde. Maar goed, het was half vijf en dokter Henderson kreeg dus al honger. Vooraan bij de balie aangekomen vroeg hij aan de medewerkster om zijn pastilles. De baliemedewerkster liep naar een grote apothekerskast en bracht de pastilles mee terug.

‘32 Dollar, meneer.’

Terwijl dokter Henderson op autorisatie van zijn creditcard wachtte, zag hij dat de baliemedewerkster verbaasd naar hem en James stond te kijken. James stond ook best wel dicht bij de dokter. Tijdens de pandemie had eigenlijk iedereen zich aangeleerd in de winkels zo’n anderhalve meter afstand van elkaar te houden. Alleen mensen die in hetzelfde huishouden woonden, deden dit niet. Dokter Henderson begon door te krijgen dat het misschien niet zo eenvoudig zou zijn om James van zich af te schudden. James was vastberaden hem weer in de auto terug te krijgen en *God knows* waarheen te rijden. Maar alsof James doorhad wat de baliemedewerkster dacht, nam hij wat afstand. Precies genoeg voor dokter Henderson om even ongezien wat op zijn telefoon te typen. *Laatst ingekomen nummer, berichtje versturen naar dit nummer*. In de korte SMS typte hij gehaast:

*HL ontmoeten waar al eens eerder ontmoet.*

Toen hij op verzenden drukte, klopte zijn hart in zijn keel. Vishudha weer. Hij hoorde niets. Geen ping dat het bericht verzonden was. Toen herinnerde hij zich dat hij zijn telefoon in de auto op *mute* had gezet, wat hem nu extra goed uitkwam. James had anders zeker gemerkt dat hij iets had verzonden. Nadat hij zijn creditcard weer veilig in zijn portefeuille opgeborgen had, vroeg dokter Henderson aan James of hij even naar het toilet kon. Normalerweise had een mededeling volstaan, maar het voelde alsof James er toestemming voor moest geven.

James keek even de gang in, in de richting van de toiletten. Hij haalde zijn schouders op. 'Dat is geen probleem dokter, ik wacht hier op u.'

Henderson liep de gang door naar de *restrooms*. Er waren drie deuren met daarop een pictogram voor wie welke deur was. *Hoe ga ik dit aanpakken?* Hij bekeek de drie deuren. Eén voor mannen (persoon met broek, 2 benen zichtbaar), één voor vrouwen (persoon met rok, onderbenen zichtbaar) en één voor invaliden (persoon in rolstoel). Bij dit pictogram was een toevoeging gemaakt in de vorm van een combinatie van het mannelijke en vrouwelijke pictogram. Henderson zag een persoonsvormpje met een halve rok aan. Eén been helemaal zichtbaar en het andere been vanaf de knie onder de halve rok. *Wie draagt nou zoiets...?* Bedacht hij zich kort, maar daarna aarzelde hij geen moment en liep die deur binnen. Hij wist dat er, omdat de rolstoel breder was dan gemiddeld, in die toiletruimte vaak een extra vluchtdeur was met panieksluiting.

Hij aarzelde of hij even zou gaan plassen, de aanblik van het toilet deed zijn plasdrang toenemen. Hij realiseerde zich echter

dat, als hij een kans wilde hebben om van James af te komen, hij beter eerst kon vluchten en dan pas te plassen. Hij vergrendelde de wc-deur en liep direct naar de vluchtdeur, die ook daadwerkelijk via de panieksluiting naar buiten toe opende. In een keer stond hij op een grindpad dat waarschijnlijk diens deed als toegangsweggetje tot de personeelsingang. Verderop stond een dame met schort in gedachten verzonken een sigaretje te roken.

Hij maakte zich snel uit de voeten. Normaliter zou zijn gebrek aan oriëntatievermogen hem parten spelen, maar omdat hij de auto's op South Broad Street rechts van zich hoorde, wist hij dat hij niet ver van de metrolijn naar het centrum was. Met zijn 54 jaar was hij nog goed in staat om een sprintje te trekken. Zijn pak zat hem echter behoorlijk in de weg en een rennende man in pak was ook wel erg opvallend, bedacht hij zich. Beter onopvallend en iets langzamer dan te snel. Hij vermoedde dat het zeker vijf minuten zou duren voor James argwaan ging krijgen. Hij beschikte dus nog over wat tijd.

Henderson had het metrostation nog gezien toen James de snelweg was afgedraaid. Hij kende het station ook vrij goed, omdat hij er meerdere keren was in- en uitgestapt. Het was de uitstapplaats voor iedereen die naar *The Linc* ging. Bijvoorbeeld om naar *The Eagles* te gaan kijken. Hij was meer liefhebber van de band *The Eagles*, dan van het American footballteam *The Eagles*. Hij herinnerde zich bijvoorbeeld Bruce Springsteen in het Lincoln Financial Field te hebben zien optreden. Hij was zelfs meermaals naar een concert van Kenny Chesney geweest, die bijna elk jaar de 50.000 zitplaatsen vol kreeg. Van zijn dochter had hij begrepen dat dat allemaal niets bijzonders was, in vergelijking met het nu al